ميكه گويره

Simbegwire

ভ ৫১৯২ (ckb) / English en SIII nidsłA iypA 👼 Benjamin Mitchley Rukia Nantale

Global Storybooks

globalstorybooks.net

🖷 Agri Afshin (ckb) Benjamin Mitchley Rukia Nantale

Attribution 3.0 International License. This work is licensed under a Creative Commons

https://creativecommons.org/licenses/by/3.0

کاتی سیمبهگویّره دایکی مرد، ئهو زوّر خهمبار بوو. باوکی سیمبهگویّره ههموو ههولّی خوّی دا بوّ ئهوهی ئاگای له کچهکهی بیّت. ئهوان کهم کهم توانیان دووباره شادی بگهریّننهوه بوّ ناو ملّهکهیان بهبیّ بوونی دایکی سیمبهگویّره. ههموو بهیانییهك ئهوان دادهنیشتن و لهبارهی ئهو روّژهی له پیّشیان بوو قسهیان دهکرد. ههموو ئیّواران پیّکهوه چیّشتیان لیّ دهنا. دوای ئهوهی که قاپهکانیان دهشوشت، باوکی سیمبهگویّره یارمهتی کچهکهی دهدا بوّ ئهوهی وانهکانی بخویّنیّ.

. . .

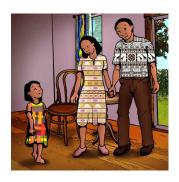
When Simbegwire's mother died, she was very sad. Simbegwire's father did his best to take care of his daughter. Slowly, they learned to feel happy again, without Simbegwire's mother. Every morning they sat and talked about the day ahead. Every evening they made dinner together. After they washed the dishes, Simbegwire's father helped her with homework.

رؤژيك باوكى سيمبه گويْره درهنگتر له كاتى خوْى هرته وه هرله وه. بانگى كچه كهى كرد: "كچم له كويْي؟" سيمبه گويْره به ره و لاى باوكى راى كرد. كاتيك سيمبه گويْره بينى باوكى دهستى ژنيْكى گرتووه، له جيْگاى خوْى راوهستا. باوكى گوتى: "كچم من دهمهه وى كەسيْكى تايبەتت پى بناسىينم." به زەردە خەنەوە گوتى: "ئەمە ئانيتايە."

. . .

One day, Simbegwire's father came home later than usual. "Where are you my child?" he called. Simbegwire ran to her father. She stopped still when she saw that he was holding a woman's hand. "I want you to meet someone special, my child. This is Anita," he said smiling.

ئانیتا گوتی: "سڵاو سیمبهگوێره، باوکت لهبارهی توّوه زوٚر شتی بوٚ باس کردووم"، به ڵام ئهو هیچ زهردهخهنهیهکی نیشان نهدا و دهستی سیمبهگوێرهی نهگرت. باوکی سیمبهگوێره زوٚر خوٚشحلٚل بوو. باوکی له بارهی ئهوه قسهی دهکرد، که چهنده خوٚشبهخت دهبن ئهگهر ههرسێکیان پێکهوه بژین. ئهو گوتی: "کچهکهم، هیوادارم که ئانیتا وهکودایکت پهسند بکهی."

. . .

"Hello Simbegwire, your father told me a lot about you," said Anita. But she did not smile or take the girl's hand. Simbegwire's father was happy and excited. He talked about the three of them living together, and how good their life would be. "My child, I hope you will accept Anita as your mother," he said.

هەفتەى دواتر ئانىتا، سىمبەگوێرە، پوورى و مناڵەكانى پوورى بۆ نانى ئێوارە بانگهێشت كرد. چ خوانێكى ڕازاوه! ئانىتا ھەموو ئەو خواردنانەى دروست كردبوو كە سىمبەگوێرە حەزى لێبوون، تا تێربوون خوارديان. دواتر مناڵەكان خەرىكى يارىكردن بوون و گەورەكان سەرقاڵى قسەكردن بوون. سىمبەگوێرە ھەستى بە شادى و باوەڕ بە خۆ بوون كرد. ئەو بريارى دا، كە بە زوويى بگەرێتەوە بۆ ماڵەوە بۆ ئەوەى لەگەڵ باوكى و زردايكى پێكەوە بژين.

. .

The next week, Anita invited Simbegwire, with her cousins and aunt, to the house for a meal. What a feast! Anita prepared all of Simbegwire's favourite foods, and everyone ate until they were full. Then the children played while the adults talked. Simbegwire felt happy and brave. She decided that soon, very soon, she would return home to live with her father and her stepmother.

ثیانی سیمبه گویْره گؤرانی به سه رداهرت. ئه و چی دیکه کتی نه بوو که به یانیان له گه آل با وکی پیکه وه دابنیشن. ئانیتا زفر به ی کا ده کنی که به یانیان له گه آل با وکی پیکه وه دابنیشن. ئانیتا زفر به ی کا ده خوی که به به سیمبه گویژه ئه نجام ده دا، بفیه ئه و زفر هرندو و ده بوو و ئیتر نه بیده توانی شه وان ئه رکه کنی قوتا بخانه ی ئه نجام بدات. ئه و دوای خواردنی ئیواره یه کسه ر ده چوو ده خه وت. ته نیا شتیلهٔ که دانی پینی خوش بوو، لیفه یه کی په رایگاوره نگ بوو که دایکی پینی دابوو. باوکی هه ستی به وه نه کرد بووکه کچه که ی غه مگینه.

. . .

Simbegwire's life changed. She no longer had time to sit with her father in the mornings. Anita gave her so many household chores that she was too tired to do her school work in the evenings. She went straight to bed after dinner. Her only comfort was the colourful blanket her mother gave her. Simbegwire's father did not seem to notice that his daughter was unhappy.

بلوكى ههموو رؤژرئ سهردانى كچهكهى دەكرد. له كۆتاييدا لهگهأى ئانيتا هرتن. ئهو دەستى دريژ كرد بۇ ئهوەى دەستى سيمبهگويرە بگريت. دواتر گريا و گوتى: "بچكۆلانهكهم من زۆر داواى ليبووردنت لئ دەكەم، من هەلەم كرد. ئايا دەرفەتيكى ديكەم پئ دەدەي؟" سيمبهگويرە سەيريكى باوكى كرد و بينى كە بوخسريكى نيگەرانى هەيە، بۆيە بەرەو لاى ئانيتا رۆيشت و دەستەلانى كردەووە و باوەشى بە ئانيتادا كرد.

. .

Her father visited her every day. Eventually, he came with Anita. She reached out for Simbegwire's hand. "I'm so sorry little one, I was wrong," she cried. "Will you let me try again?" Simbegwire looked at her father and his worried face. Then she stepped forward slowly and put her arms around Anita.

دوای چەند مانگنك باوکی سیمبهگویره پنی گوتن که دەبی بۆ ماوەیهك بهجنیان بهینلیت. "من دەبی سەفەر بکەم له بەپ کارەکەم، بهلام من دەزانم که ئیوه ئاگاتان له یهکتر دەبی". سیمبهگویره خەمبار بوو، بهلام باوکی هەستی پی نهکرد. ئانیتاش هیچی نهگوت، هەروەها ئەویش خۆشحال نهبوو.

. . .

After a few months, Simbegwire's father told them that he would be away from home for a while. "I have to travel for my job," he said. "But I know you will look after each other." Simbegwire's face fell, but her father did not notice. Anita did not say anything. She was not happy either.

سیمبهگویّره خهریکی یاریکردن بوو لهگهڵ مناڵهکانی پووری که له دوورهوه باوکی بینی. ئهو دهترسلا لهوهی که باوکی تووره بیّت، بۆیه ههڵاتهوه ژووهوه خوّی شاردهوه، به ڵام باوکی بهرهو لای روّیشت و گوتی: "سیمبهگویّره، توّ باشترین دایکت بوّخوّت دوّزیوهتهوه. کهسیّك که توّی خوّش دهویّت و له توّ تیّدهگات. من شانازیت پیّوه دهکهم و خوّشم دهویّی." ئهوان لهسهر ئهوه ریّککهوتن که سیمبهگویّره تا ئهو کاتهی پیّی خوّش بی له لای پووری بمیّنیّتهوه.

. . .

Simbegwire was playing with her cousins when she saw her father from far away. She was scared he might be angry, so she ran inside the house to hide. But her father went to her and said, "Simbegwire, you have found a perfect mother for yourself. One who loves you and understands you. I am proud of you and I love you." They agreed that Simbegwire would stay with her aunt as long as she wanted to.

شته کان تا ده هان نو سیمبه گویره خراپتر ده بوو. نه گه ر سیمبه گویره کاره کانی مراه وه ی نه نجام نه دابا یان گلهیی کرد با، نه وا نانیتا لیی ده دا. له کاتی نانی نیواره نانیتا زفر به ی خوار دنه که ی ده خوارد و ته نیا که میرکی بو سیمبه گویره ده هنشته وه، سیمبه گویره هه موو شه ویله ده گریا و لیفه که ی دایکی له باوه ش ده گرت تا خه وی لیده که وت.

. .

Things got worse for Simbegwire. If she didn't finish her chores, or she complained, Anita hit her. And at dinner, the woman ate most of the food, leaving Simbegwire with only a few scraps. Each night Simbegwire cried herself to sleep, hugging her mother's blanket.

خان باوکی هرتموه هران، بینی که ژووره کهی سیمبه گویره که سی این باوکی هرتموه هران، بینی که ژووره کهی سیمبه گویره که سیمبه گویره به نانیتای پرسی: "چی ږووی داوه؟ "ژنه کهی گوتی که سیمبه گویره هه آلتووه. دواتر گوتیشی: "من داوام لی کردووه که ریزم لی بیگری، به آلم له وانه یه من زفر سه ختگیر بووبم." باوکی هراه کهی جی هیشت و به ره و جؤگه له که به پین که وت. دواتر به دره وام بوو تا گهیشته نه و گوندهی به پین که دت. دواتر به دره وام بوو تا گهیشته نه و گوندهی خوشکه کهی لی ده ژیا بغ نه وهی بزانی که نایا نه و سیمبه گویرهی نه دیوه.

. . .

When Simbegwire's father returned home, he found her room empty. "What happened, Anita?" he asked with a heavy heart. The woman explained that Simbegwire had run away. "I wanted her to respect me," she said. "But perhaps I was too strict." Simbegwire's father left the house and went in the direction of the stream. He continued to his sister's village to stream, he continued to his sister's village to find out if she had seen Simbegwire.

بهیانییهك، سیمبهگویّره درهنگ له خهو ههستا. ئانیتا بهسهریدا قیژاند کرد: "ئهی تهمبهڵ!" ئهو سیمبهگویّرهی لهسهر تهختی نوستنهکه فریّدایه خوارهوه. لیّفهخوٚشهویستهکهی له بزهریّك گیری کرد و درا.

. . .

One morning, Simbegwire was late getting out of bed. "You lazy girl!" Anita shouted. She pulled Simbegwire out of bed. The precious blanket caught on a nail, and tore in two.

پورهکهی سیمبهگوێرهی بردهوه هاێی خوٚی ئهو خواردنی گهرمی پێدا و ڕێگهی دا که سیمبهگوێره به لێفهکهی دایکییهوه بخهوێ. ئهو شهوه سیمبهگوێره ههر گریا تا خهوی لێ کهوت. بهڵام ئهم گریانه له خوٚشیان بوو، له بهر ئهوهی دهیزانی که پوورهکهی باش ئاگای لێی دهبێت.

. . .

Simbegwire's aunt took the child to her own house. She gave Simbegwire warm food, and tucked her in bed with her mother's blanket. That night, Simbegwire cried as she went to sleep. But they were tears of relief. She knew her aunt would look after her.

سیمبه گویّره زوّر په شوّک بوو. ئه و برپیاری دا که له هرڵ ڕابک. سیمبه گویّره پارچه کانی لیفه کهی دایکی و هه ندی خواردنی پیچایه وه و هرله کهی به جی هیشت. ئه و به و رینگایه دا روّیشت که باوکی پییدا روّیشتبوو.

. . .

Simbegwire was very upset. She decided to run away from home. She took the pieces of her mother's blanket, packed some food, and left the house. She followed the road her father had taken.

ئوو ژنه سهری بهرز کردموه و سهیری دارهکهی کرد. کتری چاوی به کچه بچکولانهکه کهوت که امتکه لیفهیهکی پین بوو، هرواری کرد: "سیمبهگویزره، برازاکهم!" ژنهکری دیکهش دهستیان له جل شوشتن ههاگیرت و یارههتی سیمبهگویزرهیان دا که له دارهکه بینیننه خوارهوه، پووری سیمبهگویزرهی له باوهش گرت و ههولی دا ژیری بکتهوه.

. . .

This woman looked up into the tree. When she saw the girl and the pieces of colourful blanket, she cried, "Simbegwire, my brother's child!" The other women stopped washing and helped simbegwire to climb down from the tree. Her aunt hugged the little girl and tried to comfort her.

کاتی خوّر ئاوا بوو، سیمبهگویّره بهسهر کهوت بوّ سهر داریّکی بهرز که له نزیك جوّگهلهیهک بوو. لهسهر لقی دارهکه جیّگا خهوی خوّی چاک کرد. سیمبهگویّره بهر لهوهی خهوی لیّ بکهویّ، ههر گوّرانی دهگوت: "دایه، دایه، دایه، توّ به جیّت هیّشتم. توّ بهجیّت هیّشتم و ئیتر نهگهرایهوه. باوکم چی دیکه منی خوّش ناویّ. دایه توّ کهی دیّیتهوه؟ توّ به جیّتهیّشتم."

. . .

When it came to evening, she climbed a tall tree near a stream and made a bed for herself in the branches. As she went to sleep, she sang: "Maama, maama, maama, you left me. You left me and never came back. Father doesn't love me anymore. Mother, when are you coming back? You left me."

رۆژى داھاتوو سيمبهگوێره دووباره گۆرانييهكەى گوتەوه. كاتێك ژنەكان ھاتن بۆ ئەوەى لە جۆگەلەكە جلوبەرگ بشۆن، گوێيان لە گۆرانييهكى خەمناك بوو كە لە بەرزايى دارەكەوە دەنگى دەھات. ئەوان وايان زانى ئەو دەنگە بەھۆى لەرينەوەى گەڵاى دارەكەوەيە كە با دەيانجوڵێنێ، بۆيە بەردەوام بوون لە كارەكەى خۆيان، بەڵام يەكێك لە ژنەكان زۆر بە سەرنجەوە گوێى بۆ گۆرانييەكە راگرت.

. . .

The next morning, Simbegwire sang the song again. When the women came to wash their clothes at the stream, they heard the sad song coming from the tall tree. They thought it was only the wind rustling the leaves, and carried on with their work. But one of the women listened very carefully to the song.